

De bonte chaos in het Ro Theater, als commentaar op de massale migratie, ontbeert twijfel en verrassing.

Sanne Peper

De acteurs nestelen zich onder kapotte parasols en in kooien: Calais' jungle lijkt niet ver weg.

ANNETTE EMBRECHTS

Our House ***

Theater

Door Boogaardt/ VanderSchoot, 16/9, Ro Theater, Rotterdam. Aldaar t/m 2/10.

Wie naar een ander huis vertrekt, gaat vaak eerst verbouwen. Nou, dat pakt theatermaakster Bianca van der Schoot grondig aan. Dit seizoen is zij Alize Zandwijk opgevolgd als artistiek leider van het Ro Theater. Vanaf 2017 beslist zij, in de nieuwe constellatie Theater Rotterdam, over de voorstellingen. Maar eerst veegt Van der Schoot met kompaan Suzan Boogaardt de vloer in hun nieuwe onderkomen, het eigen huis van het Ro Theater aan de William Boothlaan: niets lijkt op wat het onlangs nog was.

Bij Our House beland je in een bonte installatie rond thema's als huis, ruimte, onderdak, afbakenen, migratie, grenzen en nesten bouwen. Je begint in een kille ruimte met een carré van gele kuipstoeltjes. Via een kop-telefoon hoor je associaties rond vertrekken: losbreken, ontruimen, je biezen pakken. Een videoscherm vertoont de lengtematen van kamer en deur. Weinig houvast voor een nieuw bestaan, hooguit een beginnetje.

In de foyer is het juist een gekkenhuis. Er wordt op de vierkante centimeter ge- en vertimmerd. Kozijnen, klapdeuren, bamboestokken, rolgordijnen, hoeslakens, lampenkappen, alles dient als onderdak. De acteurs nestelen zich onder kapotte parasols en in konijnenkooien, maar breken even snel weer op. De jungle van Calais lijkt in deze chaos niet ver weg. Al is dat aanmatigend om te denken, in deze veilige theateromgeving.

In het trappenhuis, ook onherkenbaar verbouwd, domineert een bric-à-brackkunstwerk van David Bade. Verderop, aan de Westblaak, staat zijn controversiële Anita: een gevaarte van bouwafval en puinzakken.

Die vormeloosheid domineert ook hier. Een witte hoekbank rijst in verticale stand als fallus omhoog. Het meubilair is via klodders gele en rode verf versmolten met huisraad (afdruiprekjes, emmertjes, sloffen). Overal hangen en liggen tekeningen, vaak van zwarte mannen die in een richting wijzen. Op de traplift schuilt een acteur tussen kamerplanten.

Dit Monument voor het Vreemde oogt in al zijn chaotische versmelting behoorlijk expliciet: kleur versus wit, de exoot als welkome ontregelaar.

Het laatste stadium, in de theaterzaal, toont een gestolde versie van de blanke beschaving.

In een helverlichte vitrine ontstaan in een ijzeren ritme gestileerde tableaux van keurige mensen: man, vrouw, maîtresse, vrienden op een borrel. Tijdens de harde black-outs, met hard geruis, verdwijnen de acteurs (eindejaarstudenten van de mimeschool) geruisloos en nemen dan andere, vervreemdende posities in. Hun harde make-up zit onder doorzichtige maskers: akelig steriel. Toch mist in alle verbeelding de gruisige ambiguïteit die Boogaardt/VanderSchoots werk zo sterk maakt. Our House schoffelt in al het opzichtig verbeeld commentaar de twijfel en de verrassing wat onder, dus lacht het publiek het hardst om de vlieg die spontaan landt op een paar blanke billen.